

gradu; na toj instituciji magistrirao je 1965. godine — također — s historijskom temom, da bi na Fakultetu god. 1972. obranio i doktorsku disertaciju. Od 1974. god. rukovodilac je Odeljenja za arhiv i dokumentaciju CK SKJ u Beogradu. Istovremeno je bio ili još jeste član ili rukovodilac više društvenih organizacija; tako je npr., bio potpredsjednik Društva arhivskih radnika Srbije, a danas je član Savezne konferencije SSRNJ. Vrlo je istaknuti znanstveni i stručni radnik. Autor je niza znanstvenih i stručnih radova. Nosilac je Ordena bratstva i jedinstva. (D. ZAGOTTA).

ŠIME PAVIĆ — NOVI PREDSJEDNIK SAVEZA DRUŠTAVA ARHIVSKIH RADNIKA HRVATSKE. Redovnom smjenom rukovodilac našega SDARH-a, dužnost predsjednika prof. Josipa Paver iz Arhiva Hrvatske za god. 1986. predala je Šimi Paviću, direktoru Historijskog arhiva Zadar, koji je jedan od četiri najveća regionalna arhiva u SR Hrvatskoj. Šime Pavić došao je za direktora s mjesta predsjednika Komiteta za odgoj, obrazovanje, kulturu i fizičku kulturu Skupštine općine Zadar; prije toga bio je tajnik Općinske konferencije SSRNH Zadar, itd. Rođen je 1940. god. u Sukošanu. God. 1972. diplomirao je povijest i pedagogiju na Filozofskom fakultetu u Zadru. Istaknuti je društvenopolitički i stručni radnik zadarskog područja. Pod njegovim rukovodstvom organizirano je Treće savezno savjetovanje arhivskih radnika Jugoslavije (Zadar, 7—9. listopada 1987), s osnovnim temama: 50-godina od dolaska Josipa Broza Tita na čelo KPJ—SKJ, 50-godina od osnivanja KP Hrvatske i KP Slovenije, te 200-godišnjica rođenja Vuka Stefanovića Karadžića. Nosilac je Ordena zasluga za narod sa srebrnom zvijezdom, Ordena za vojne zasluge sa srebrnim mačevima i Priznanja Republičke konferencije SSRN Hrvatske. (DAMIR ZAGOTTA).

PETAR STRČIĆ — PREDSJEDNIK SAVJETA ZA KOORDINACIJU RADA ARHIVA U SFRJ. God. 1987. došlo je do redovne smjene na čelu Savjeta za koordinaciju rada arhiva u SFRJ, tako da je za nasljednika prvog predsjednika Matka Kovačevića, direktora Arhiva Bosne i Hercegovine, izabran Petar Strčić, direktor Arhiva Hrvatske od 1980. godine (imenovalo ga je Izvršno vijeće Sabora SRH). Istovremeno, on je i predsjednik Saveza povijesnih društava Hrvatske, potpredsjednik Savjeta za naučno-istraživački rad Saveza arhivskih radnika Jugoslavije i predsjednik Republičke komisije SRH za vraćanje kulturnih dobara iz Austrije. Bio je, npr., i predsjednik Jugoslavenske delegacije za pregovore s Italijom o vraćanju kulturnih dobara. Prije dolaska u Zagreb bio je savjetnik Centra za historiju radničkog pokreta i NOR-a Istre, Hrvatskog primorja i Gorskog kotara u Rijeci. Diplomirao je povijest na Filozofskom fakultetu, a zatim je studirao na Pravnom fakultetu u Zagrebu. Autor je ili koautor petnaestak knjiga i nekoliko stotina znanstvenih i stručnih studija iz povijesne i arhivske oblasti. Dobitnik je Nagrade grada Rijeke (dva puta), općine Krk i Pazin, te Ordena rada sa srebrnom zvijezdom. (DAMIR ZAGOTTA).

DEVETI KONGRES HISTORIČARA JUGOSLAVIJE, PRISTINA, 28. — 30. 9. 1987. Pretposljednji kongres na kome su jugoslavenski povjesničari iznijeli rezultate svoga rada bio je održan u Arandelovcu, u režiji Saveza historičara Srbije, dok je ovaj zadnji organizirao Savez društava historičara Kosova u Prištini, 28—30. rujna 1987. godine. Ovogodišnji kongres bio je posvećen

50-godišnjici dolaska Josipa Broza Tita na čelo KPJ/SKJ, što mu je bila prva i osnovna tema. Ostala dva glavna pitanja, a njima se bavilo više stotina povjesničara Jugoslavije, bila su: »Procesi istorijskog približavanja i ujedinjenja jugoslavenskih naroda i narodnosti« i »Mjesto nastave istorije u obrazovnim sistemima evropskih zemalja« (s time da je učinjena uporedna analiza, uključujući i Jugoslaviju). Skup je radio u četiri osnovne sekcije — za stari vijek, za srednji vijek, za period od XVI do XVIII stoljeća te za najnovije doba — za XIX i XX stoljeće. Prvo pitanje sadržajno se odnosilo na etničku problematiku, a ostali sadržaji rada sekcija bili su situirani po određenim razdobljima. Na svečanoj akademiji referat je podnio Sinan Hasani, »Istorijski značaj pedesete godišnjice dolaska Josipa Broza Tita na čelo KPJ/SKJ«, a na prvoj plenarnoj sjednici referirali su Mirjana Gross, »Metodološka pitanja pri komparativnom istraživanju nacionalnih i društvenih odnosa u jugoslavenskim zemljama u 19. stoljeću«, Milorad Ekmečić, »Spoljnopolički arhiv jugoslavenske istorije novoga vijeka«, i Dančo Zoografski, »Ekonomski faktori i aspekti stvaranja Jugoslavije«. Uvodna izlaganja po sekcijama dali su Bogo Grafenauer, Radovan Samardžić i Janko Pleterski. Na drugoj plenarnoj sekciji uvodni referat su podnijeli Miomir Dašić, Hrvoje Matković i Milutin Perović »Mjesto istorije u školskim sistemima evropskih zemalja«. Ovaj deveti kongres historičara, što je održan u Prištini, sadržajno je bio drukčije organiziran u odnosu prema ranijim savjetovanjima. Radi se o tome da je od prijavljenih referata sedamdesetak tekstova odabrano ili naručeno. Nema tzv. usitnjenosti tema i problema, a zamišljeno je i da ne bude uobičajenih monologa. Govorilo se — po mišljenju organizatora — o najkrupnijim problemima, ali se i računalo sa dijalizama, što, uglavnom, nije ostvareno. Htjelo se, naime, da se na takav način dobije najkonkretniji prilog i podsticaj za red na koncipiranju i stvaranju »Povijesti naroda i narodnosti Jugoslavije«. Kongres je u cjelini opravdao očekivanje, iako u nekim svojim većim ili manjim segmentima i nije. (PETAR STRČIĆ).

POZITIVAN PRIMJER RAZMJENE ARHIVSKE GRAĐE (INSTITUT ZA HISTORIJU RADNIČKOG POKRETA HRVATSKE OOUR ARHIV — HISTORIJSKI ARHIV SISAK. Već niz godina traju sporovi i »sporovi« između pojedinih regionalnih arhiva odnosno arhivskih institucija u SRH oko »razgraničenja građe«, tako da je već — u negativnom smislu — postao čak i tradicionalan »spor« između Historijskog arhiva Pazina i Rijeke, »potraživanja« i potraživanja Historijskog arhiva Karlovac prema Arhivu Hrvatske, itd. Traže se putevi rješenja toga čudnog problema, koji to u načelu i nije jer u ovoj općoj nestašici arhivskog prostora i velikih količina građe na terenu, zaista nije bitno gdje se arhivalije čuvaju, sređuju i obrađuju, a glavno je da se građa čuva u adekvatnim uvjetima. Svakako, najbolji uvjeti za čuvanje građe su u našim specijaliziranim arhivskim ustanovama i najbolje je da se arhivalije čuvaju u njima, a u skladu sa zakonskim propisima. Međutim, između pojedinih arhiva vrši se razmjena i ustupanje građe i bez »sporova« i sporova, a da se o tome gotovo i ne zna. Takve pozitivne akcije već su se u dva navrata i provele, npr., između OOUR Arhiva Instituta za historiju radničkog pokreta u Zagrebu i Historijskog arhiva u Sisku. Prvo ustupanje u korist sisačkog arhiva učinjeno je 1986. a slijedeće godine je ponovljeno. Tako je OOUR Arhiv Instituta za historiju radničkog pokreta Hrvatske u rujnu 1987. ustupio u trajno vlasništvo Historijskom arhivu u